

Woerden, 25 januari 2025

Ter gelegenheid van de opening van de expositie van het 55 jubileum van de Kunstkring Woerden.

Beste kunstenaars van de kunstkring Woerden en kunst minnende vrienden en familie,

Van harte gefeliciteerd met jullie 55 jarig jubileum, een mijlpaal!

Ik heb begrepen dat jullie momenteel met zo'n ruime 70 leden elkaar tot grote inspiratie zijn en uitdagen om de grenzen van jullie creativiteit te verkennen.

Dat er thematische workshops zijn met verkenningen van wat je met de diverse methodieken kunt bereiken en ook hoe ze te combineren door samen een project aan te gaan.

Vaak is het eerst zoeken naar het idee wat je vleugels geeft, wat je uitdaagt en dat vorm te geven op basis van gevoel.

Via een niet gedefinieerde route die enerzijds ook voor een kunstenaar verrassend is, als vanuit het onbewuste om geleide van die emotie die je drijft om die penseel, dat doek, die camera of die pen te pakken.

Niet omdat het kan maar omdat het opeens moet vanuit een niet te stuiten innerlijke drive. Klein wonder.

Ik mag u van harte welkom heten in het Antonius Ziekenhuis op de locatie Woerden.

Gister heb ik al even mijn blik laten glijden langs de muren en ik zag dat het goed was. Heel bijzonder.

Dan dringt de vraag zich op waarom onze wereld niet veel meer die positieve accenten mag hebben van creativiteit, positieve energie en verbinding.

Waarom is de wereld niet dat schilderij, dat groots meeslepende werk?

Waarom kan onze wereld niet dat groots meeslepende werk zijn

Dat overal past op elke muur en in ieders hart

Expressief Impressionisme, figuratief modernisme

en alles in lijn

Verbindend vanuit oneindig perspectief

dat grenzen tart.

De witte muren van deze Antonius locatie, ze zijn de kleurloze vlakken van het niets.

Wachtend op een beetje kleur, fleur en dynamiek.

Daarom zijn ze zoals ze zijn, draagmuren, voor al dat moois wat ons mensen kan ontroeren en weer doen verder gaan.

Wat een voorrecht om zoveel kunstwerken te mogen exposeren in deze fraaie lichte ruimte waar zoveel mensen dagelijks langslopen.
Mensen die vaak wat gespannen zijn, omdat ze op weg zijn naar een afspraak met een dokter of verpleegkundige.
Of een afspraak hebben voor een foto op de röntgen afdeling.
Onderweg zijn naar een vriend of familielid in het zorgcentrum of een bezoek brengen aan de fysiotherapie of Maartenskliniek.

Misschien verwachten ze iets hier binnen aan te treffen; vriendelijke mensen, afspraken die op tijd lopen, een route aanduiding, vrijwilligers die ze aan de hand nemen, de portier die de bomen van het terrein voor ze opent, een kopje koffie.
Misschien ook niets. In elk geval niets bijzonders.
Hoe verrassend kan het dan zijn wanneer hun blik getrokken wordt naar op die tekening, die foto, die beeltenis die hun blik even laat rusten.
De vergezichten met prachtig kleurig weergegeven bloemen.
Zeehonden spelend in de haven van Woerden, oude platbodems als stille getuigen van zo een speels tafereel.
De zee waarvan de golven je even oplichten en meenemen naar een andere wereld.
Naar de oevers, het strand, krabben in het zand.
Een mooie wereld, een andere kijk op de wereld, een vergeten detail, suggestie van een sprookje, van een maakbare wereld.
Een muzikaal stilleven met een saxofonist die nog niet speelt maar waarvan toch de klanken reeds hoorbaar zijn.
De door quilten zich herhalende thema's die rust uitstralen vanuit het stof wat zo tastbaar ontastbaar moet blijven, maar daarmee verwarmend is.
De stoffen waarvan de eigenschappen de creaties onderschrijven, steen, ijzer, staal, schapenwol en alles wat het om het lijf kan hebben als verwarmend aan de muur of van perfectie aan je voeten.
Hart verwarmend doet denken aan tradities, haardvuur.
Uitdrukkingen van menselijke emoties tegen verkillende achtergronden die vragen als waar zijn we mee bezig op roepen of soms niet te doorgronden zijn.
De wilde natuur: die eigenheid, die schoonheid. Magnolia's: alles kent zijn tijd.
Schilderijen waar de kleuren en diepten je meenemen op je eigen verbeelding naar waar je gevoel op dat moment even je aandacht vraagt.
Als een eiland in de zee, oneindige verten of zoveel tinten blauw, paars met pasteuze accenten van gelaagde expressie.

Of mag ik u meevoeren over het pad met bladeren bekleed door de bomen waar de wind mee speelde door een herfst tafereel met koude gloed naar de suggestie van licht als je maar verder gaat, doorloopt.

De rosé warme gloed die liefde voor elkaar met blauw groene tinten en paarse accenten, zich niet laat vangen in een blik. Alleen in gevoel wat raakt.
Licht en vuur even gevangen, de nacht vastgelegd in een fotografisch momentum, dat verlangen.

Terwijl de impressie van daar waar we zo graag vertoeven Cornwall, de Nieuwkoopse plassen, een lente dag, kleurrijk met diverse tonen, zoals op een terras in de zon ons even laten dromen, ons even laat stilstaan en genieten.

De bloemen, de vaas, de toren.

Even de tijd vergeten, even het leed vergeten en.. ons verblijdt.

We noemen het kunst, omdat het een kunst is als je het hart van mensen kunt raken door die foto, dat perspectief, het schilderij wat zich niet in 1 blik laat vangen, maar keer op keer uitdaagt om verder te kijken en geïnspireerd te raken.

Want kunst is de sleutel naar onze emoties. Vaak gedeelde emoties, herkenbare emoties van verwondering, liefde, verdriet, angst, teleurstelling, humor, vreugde.

Het is een wereldtaal waarmee verhalen worden verteld, geschiedenis wordt vastgelegd, woorden worden geïllustreerd, klachten over maatschappelijke ontwikkelingen en onrecht zichtbaar worden en vrijheid vormgegeven.

Een kunstkring is rond, oneindig.

Wat een prachtige vorm.

Een kring van mensen die elkaar inspireren, opleiden, samen zoeken naar nieuwe vormen om uitdrukking te geven aan hun emoties. Een Chinese wijsgeer zei eens, wil je weten hoe een volk geregeerd wordt luister dan naar hun muziek,..... zie... hoor..., snuif de kunst.

Deze dag die uren mag lenen, zich vergissen in de tijd, forever young , waar intimacy gedijd, infinity verbindend mag zijn en schijnbaar verstorende onmogelijke of onzinnig lijkende combinaties van creaties en kleur ons uit de sleur van alle dag mogen halen.

Appelerend aan dat zwart wit en rood zich ook kunnen verdragen , zich kunnen verhouden als alles wat gedacht en gemaakt is op deze aarde als een vanzelfsprekendheid.

Als van werkelijke waarde voor een harmonieus leven.

Dat is de kracht van de kunst, de kunstenaar die met zo een klein toch groot gebaar mensen de harten van mensen kan beroeren.

De tovenaars.

Kunst is die wereldtaal die ons hart kan doen spreken, ons raken in het diepste van ons zijn.

Onuitsprekelijk, uitgesproken, verbindend, ontwapenend, verwonderlijk, menselijk.

De wereld een schilderij,

Waarom kan onze wereld niet dat groots meeslepende werk zijn

Dat overal past op elke muur en in ieders hart

Expressief Impressionisme figuratief modernisme

en alles in lijn

Verbindend vanuit oneindig perspectief

dat grenzen tart

Waarom niet de eenvoud, de stilte

Niet de storm.

Totale verwondering over diversiteit en evolutie

Discussies op de inhoud

niet de vorm

Pretentieloos epos over zoekende mensen

Kinder wensen

en absolutie

Waarom niet dat uitzonderlijk kleuren palet

van indigo, karmijn, saffraan, violet

Creatieve Inspiratie voor de ontwikkeling van een vergevende mens

uitgestrekte hand

Penseelstreek om met diepe streken

verdriet te doen verbleken,

steviger aangezet

Met het elan van het futurisme

voorbij het kubisme

glijdt vol optimisme...

een blik langs de wand

JML Henselmans 2021

Ik wens u een boeiende rondgang langs de werken die zoveel diversiteit laten zien. Op nog veel bijeenkomsten en inspirerende werken van jullie Kunstkring Woerden. Op de verwondering en het gesprek.

Het is een prachtige expositie waar veel mensen van zullen genieten.

Mede namens de leden van onze expositie commissie,
Dank dat wij als Antonius ziekenhuis locatie Woerden de komende periode jullie
Extrodinary Exhibition podium mogen geven.

Hanneke Henselmans

Neuroloog

Voorzitter Expositiecommissie Antonius Ziekenhuis